

P στ. 5185 «ὅσον εἶπῃ κ' ὑποσχεθῇ ἀνθρώπου γεννημένου» καὶ αὐτόθ. P στ. 7786 «μὴ τοὺς νοχλήσῃ τίποτες ἄνθρωπος γεννημένος». Ἀντίθ. ἀγέννητος 1, ἄγεννος 2. 2) Ἐπὶ γυναικῶν καὶ θηλέων ζώων, ἡ πρὸ μικροῦ σχετικῶς χρόνου γεννήσασα πολλαχ.: Πάει 'ς τήμ' μάν-να του καὶ βρίσκει τηγ' γεν-νημένη κ' εἶχε κι ἄρσενικόπ παιὶ Κάρπ. Τοῦ 'δωσε νιὰ γινῶ' μέν' γίδα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μιὰ στσύλλα ἦτανε γεννημένη Πελοπν. (Γελίν.) Μι ρίχνιτι μιὰ σκύλλα γινῶ' μέν' ἀπὸν κρ'φὰ κι μὴ βγάζ' μιὰ μοῖρα ἀπ' τοῦ μπουτ' μ' Μακεδ. (Μελίκ.) Ὁ κάτ-της εἶγ' γεν-νημένος, ἔδει κατ-τάτσια τσαὶ πρόσεξε 'ἀφ' φριμάξῃ, ἅμα σὲ δῆ Χίος Ἡ διντρουγαλιά, ἅμα εἶρι γινῶ' μέν' σὶ παίρῃ 'ς τῇ δρομῇ Εὔβ. (Ἀκρ.) Ἀμα εἶν' γινῶ' μέν' ἡ σαϊτούρα, σ'κώριτ' οὐρῇ κι σὶ στρώῃ 'ς τὰ π'δάγια (σαϊτούρα=εἶδος λεπτοῦ καὶ λίαν εὐκινήτου ὄφρεως) Στερελλ. (Σπάρτ.) || Ἀσμ.

Ἀφέντη, ἡ γυναῖκα σου δὲν εἶναι χτυπημένη.
ἀρσενικὸν ἔκαμε παιδί, τρεῖς μέρες γεν-νημένη
Νίσυρ.

Πουλεῖ 'γυλάδια ἀγέννητα, 'γυλάδια γιννημένα
Θράκ. (Αἰν.) β) Ἐπὶ γυναικῶν, ἡ παύσασα νὰ εἶναι παρθένος
Εὔβ. (Ἀκρ.): Τ' δώσαρι προῖκα, ἀλλὰ τ' δώσαρι κι γινῶ'-
μέν' γιὰ κουρίτσ'. 3) Ὁ ἐπιτήδειος, ὁ ἔχων φυσικὴν προ-
διάθεσιν, ἱκανότητα δι' ἐν ἔργον κοιν.: Εἶναι γεννημένος γιὰ
τέτοιες δουλειές. Εἶναι γεννημένος δάσκαλος.

γένοβα, ἡ, Π.Γεννάδ., 740 — Λεξ. Βλαστ. 279.

Ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. Γένοβα.

Εἶδος Ἰταλικῆς ὀρύζης.

Γενοβέζικος ἐπίθ. Κ.Παλαμ., Δωδεκάλ.Γύφτ.², 63
Γενοβέζικος Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Γενοβέζος.

Ὁ προερχόμενος ἐκ Γενούης, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Γένουαν
τῆς Ἰταλίας ἐνθ' ἀν.: Γενοβέζικες ἀμπουκοῦνες (*ἀρα-
πομπουκοῦνες=συκαὶ παράγουσαι πρῶιμα σῦκα, εἶδος
πρωτίμων σύκων) Χίος || Ποίημ.

Καὶ λογιῆς καράβια ἀπ' τὴς Φραγκιῆς
καὶ γαλέρες Γενοβέζικες

Βενετσιάνικα σαλεύουν τρεχαντήρια

Κ.Παλαμ., ἐνθ' ἀν.

Γενοβέζος ὁ, Κῶς (Πυλ.) — Λεξ. Πρω. Γενοβέζος
Χίος (Βροντ.) Τζενοβέζος Χίος Γκενεβέζος Κύπρ. (Λε-
μεσ.) Θηλ. Γκενοβέζα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *Genovese*.

1) Ὁ ἐκ Γενούης τῆς Ἰταλίας καταγόμενος Κύπρ. (Λεμεσ.)
Κῶς (Πυλ.) Χίος (Βροντ.) — Λεξ. Πρω.: Παροιμ. φρ. Ἐμ
'ποὺ τὸ τζαιρὸ τοῦ Γκενεβέζου (ἐπὶ προσώπου λίαν ἡλικιωμέ-
νου ἢ ἐπὶ πράγματις ἢ γεγονότος θεωρουμένου παμπάλαιου)
Λεμεσ. Ἦθ' τοῦ Γενοβέζου τὸ γαιρὸ (συνών. τῇ προηγούμενῃ)
Πυλ. Ἐναι ἀπ' τὸν καιρὸ τῶν Τζενοβέζων (συνών. τῇ προη-
γουμένῃ) Χίος. Συνών. Παροιμ. φρ. Εἶναι ἀπὸ τὸν καιρὸ
τοῦ Νῶε. 2) Τὸ θηλ. ὡς οὖς. τὸ ζυμαρικὸν φιδὲς Κεφαλλ.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. Πάρ. καὶ ἐπών. Ἀθῆν. Πελοπν.
(Λεχαίν.) καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Γενοβέζης Ἀθῆν.

Γενοβήσιος Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. Γένοβα καὶ τῆς παραγ. καταλ.
-ήσιος. Τύπ. Γενοβήσιος εἰς Χρον. Μορ. Ρ στ. 9139 (ἐκδ.
Schmitt) «ἐκεῖσε εἰς τὰ κάτεργα μετὰ τοὺς Γενοβήσιους»
καὶ Μαχαιρ. 1, 370 (ἐκδ. R. Dawkins) «Οἱ βάρκες ἐκου-
βαλοῦσαν τοὺς Γενοβήσιους».

Ὁ κάτοικος τῆς Γενούης: Ἀσμ.

Μάννα, τὸν νιὸν ὅπ' ἀγαπῶ, καλὰ τότε γνωρίζω,
'ς τῇ Βενετιά Βενέτικον 'ς τὰ ξένα Γενοβήσιον.

γενοκόπι τό, ἀμάρτ. 'ενοκόπι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γένος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -κόπι
περὶ ἧς ἰδ. Γ.Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 246.

Ἡ γενεά, ὅλοι ἐν γένει οἱ συγγενεῖς: Ὡχου, μάθια μου,
τὸ 'ενοκόπι σου εἶναι μιὰ χαρά! || Φρ. Νὰ σέ κάψ' ἡ φωθιά
καὶ σένα κι ὅλο σου τὸ 'ενοκόπι! (ἀρά) Συνών. γενεά,
γενοκυκλάδα, γενολόγι, γενολογία, γενοπαρέντι
γενοπατριά, μιλέτι, συγγενολογία, συγγενολόι,
σειριά, σειριολόι, σόι.

γενοκρατεῖμαι ἀμάρτ. γενοκρατειῶμαι Ἰθάκ. Κε-
φαλλ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γένος καὶ τοῦ ρ. κρατεῖμαι δι' ὃ ἰδ.
κρατῶ.

Ἐλκω τὸ γένος, κατάγομαι ἐνθ' ἀν.: Ξέρω 'γὼ πού-
θενε γενοκρατεῖται; Κεφαλλ. Γενοκρατεῖται ἀπὸ τὸν
Καποδίστρια αὐτόθ. Πούθε γενοκρατεῖται; Ἰθάκ. || Φρ.
"Οἱ γενοκρατειώμαστε ἀπὸ τὸ Νῶε (ἐπὶ τοῦ φυσικῶς ἀβα-
σίμου τῆς γνώμης περὶ διαφορῶν μεταξὺ ἀνθρώπων, κοι-
νωνιῶν ἢ ἄλλων) Κεφαλλ. || Ἀσμ.

Ἀρχίνησε νὰ τσῆ μιλῇ, νὰ τῇ ξαναρωτᾷ,

πές, 'ς τὴν ψυχὴ σου, λιγερό, πούθε γενοκρατεῖσαι;
Μεσολόγγ.

γενοκυκλάδα ἡ, ἀμάρτ. γενοκυκλάα Κάρπ. 'ενοκυκλάα
Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὖς. γένος καὶ κυκλάδα.

Γενοκόπι, ὃ ἰδ., ἐνθα καὶ συνών.: Ἐσυνάχτην οὐλ' ἡ
'ενοκυκλάα.

γενολόγι τό, Ἰων. (Κρήν. Σμύρν.) — Λεξ. Ἐλευθε-
ρουδ. Πρω. Δημητρ. γενολόι Βιθυν. (Ἀρβανιτοχώρ.) Ἰθάκ.
Κρήτ. Νίσυρ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ.
Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. γενολόγιον.

Γενοκόπι, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἐκαμε μεγάλη καλεστικὴ
'ς τῇ χαρὰ τοῦ γιοῦ της, γιατί ἔχουσι μεγάλο γενολόι Κίτ.
Μαν. Οὐλο τὸ γενολόι μας καμαρώνει τῇ χορνιόλα τσῆ
νόνας (χορνιόλα=δακτυλίδι ἔχον ἐγχρωμον λίθον) Ἰθάκ. ||
Φρ. Νὰ πάρη ὁ διάλος τὸ γενολόι ζου! (ἀρά) Κίτ. Μάν.
Διάλ', ἔπαρ' σε ἐσένα καὶ τὸ γενολόι σου! (ἀρά) Κρητ. || Πα-
ροιμ. Τὸ παππαδολόι νὰ μαεύγετο καὶ τὸ γενολόι νὰ δια-
λέετο (ἐπὶ τῆς δυσκολίας ἐπιλογῆς ἱερέων ἢ συγγενῶν)
Νίσυρ. || Ἀσμ.

Ἐχομε κάστρο σύγκελλο | καὶ κάστρο γενολόι
(μοιρολ.) Ἰθάκ. || Ποίημ.

Μονοχρονὶς ξαλείφτηκε οὐλο τὸ γενολόι
κ' ἐλώβιασε κι ὁ Γιαννακῆς, πῆε 'ς τὸ λωβοχώρι
Νίσυρ. Συνών. ἐν λ. γενοκόπι.

γενολογία ἡ, Ζάκ. Ἰθάκ. Κεφαλλ. — Λεξ. Βλαστ. 410
Δημητρ. (λ. γενολογία) γινουλογία Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὖς. γενολόγι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ.
ἀρχοντολογία, φτωχολογία, ψιλλολογία κτλ. Τύπ.
γενολογία εἰς Συναξάρ. εὐγενικ. γυναικ. (ἐκδ. K. Krum-
bacher, στ. 138): «Σκόπα καλὰ καὶ πρόσεχε, τὸ πόσον
ὅπου ἀχρήζεις | μετὴν ζωὴν τοῦ κάθε ἀνδρός καὶ τὴν γε-
νολογίαν». Πβ. καὶ τὸ ἀρχ. γενεαλογία.